

BESTSELLER PRODUCENTKY SERIÁLU KOSTI

KATHY REICHS

TOP
Krimi

HOLÉ KOSTI

HOLÉ KOSTI

Kathy Reichs

HOLÉ KOSTI

Z angličtiny přeložil
Patrik Roľko

slovar

Copyright © Temperance Brennan, L. P. 2003
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014
Slovak translation © Patrik Roľko 2014

ISBN 978-80-556-1178-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami; ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ba ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venované všetkým, ktorí bojujú za záchranu
vzácnych voľne žijúcich zvierat, zvlášť Americkému
federálnemu úradu na ochranu rýb a divjej zveri
(FWS), Svetovému fondu na ochranu prírody (WWF)
a Fondu na ochranu ázijských zvierat (AAF).*

1

Kým som balila ostatky mŕtveho dojčťa, človek, ktorého by som najradšej zabila, sa rútil po diaľnici na sever smerom k Charlotte.

Vtedy som to, pochopiteľne, netušila. Nikdy som nepočula jeho meno a netušila som o odpornej hre, na ktorej sa zúčastnil.

V tej chvíli som myslela len na to, čo poviem Gideonovi Banksovi. Ako mu mám oznámiť, že jeho vnúča je mŕtve a jeho najmladšia dcéra na úteku.

Moje mozgové bunky to preberali celé dopoludnie. Si forenzná antropologička, tvrdili stúpeneci logiky. Návšteva rodiny nie je tvoja práca. Tvoje zistenia ohlásí súdny lekár. A správu rodine oznámi detektív z oddelenia vražd. Telefónicky.

To všetko je pravda, kontrovalo svedomie, lenže tento prípad je iný. Ty predsa poznáš Gideona Banksa osobne.

Vložila som malú kôpku kostí do debničky, zatvorila pevne veko a napísala číslo zložky na plastový štítok. Bolo mi smutno. Tak málo toho zostalo na skúmanie. Taký krátky život.

Keď som zamykala debničku do skrine s dôkazmi, pred očami sa mi vynoril obraz Gideona Banksa. Zvráskavená tmavá tvár, kučeravé sivé vlasy, hlas, čo znel ako izolačná páska pri odmotávaní z kotúča.

Ďalší obraz.

Malý muž v kockovanej flanelke ohnutý nad mopom utiera dláždenú podlahu.

Pamäť mi ponúkala ten istý obraz celé dopoludnie. Snažila som sa vybaviť si iný obraz, ale márne, tento sa mi neprestajne vracal.

Gideon Banks a ja sme pracovali na Severokarolínskej univerzite v Charlotte spolu skoro dvadsať rokov, až kým pred tromi rokmi neodišiel do dôchodku. Pravidelne som mu ďakovala, že mi upratuje kanceláriu a laboratórium, písala som mu blahoželania k narodeninám a na Vianoce som mu dávala malé darčeky. Vedela som, že je to svedomitý, zdvorilý, veriaci muž, nadovšetko oddaný svojim deťom.

A že len vďaka nemu sme mali chodby čisté a lesklé ako zrkadlo.

To je všetko. Mimo práce žil každý z nás vlastným životom.

Až do okamihu, keď Tamela Banksová strčila svoje novorodeniatko do kachľovej pece a zmizla.

Vrátila som sa do kancelárie, zapla notebook, rozložila si po stole poznámky. Sotva som začala písať záverečnú správu, otvorili sa dvere a na prahu stála mužská postava.

„Domov k nim chodiť naozaj nemusíš.“

Uložila som rozpísaný súbor a zdvihla pohľad od monitora.

Súdny lekár mecklenburského okresu mal na sebe zelené chirurgické rúcho. Tmavá červená škvrna na pravom pleci pripomínala tvar štátu Massachusetts.

„Mne to neprekáža.“ Asi tak ako mi neprekážajú hnisavé výrážky na zadku.

„Pokoje sa s ním porozprávam ja.“

Tim Larabee mohol byť celkom fešák, keby nebol závislý od behania. Vďaka každodennému tréningu na maratón sa mu telo scvrklo, vlasy mu zredli, pleť zdrsnela. Opálenie akoby sa sústredilo len do prepadnutých líc a širokých kruhov okolo nezvyčajne hlboko vpadnutých očí so znepokojujúcim výrazom.

„Rodina, Boh a baptistická cirkev, to bolo v živote Gideon Banksa najhlavnejšie,“ povedala som. „Toto ním hrozne otrasie.“

„Možno to nie je také zlé, ako to vyzerá.“

Vrhla som na Larabeeho rozhorčený pohľad. Preberali sme túto záležitosť už pred hodinou.

„Dobre,“ zdvihol šlachovitú ruku, „máš pravdu, je to zlé. Som si istý, že pán Banks ocení osobný prístup. Kto ťa k nemu odvezie?“

„Skinny Slidell.“

„Tak to máš šťastie.“

„Chcela som tam zájsť sama, ale Slidell nepovažoval moje odmietnutie za adekvátnu odpoveď.“

„Nehovor,“ riekol s predstieraným údivom.

„Podľa mňa Skinny dúfa, že za celoživotné zásluhy dostane nejakú odmenu.“

„Podľa mňa Skinny dúfa, že si to spolu rozdáte.“

Šmarila som doňho pero. Pohotovo ho chytil.

„Dávaj si bacha.“

Larabee sa vytratil. Počula som, ako sa dvere na pitevní otvorili a vzápätí zavreli.

Mrkla som na hodinky. Tri štyridsaťdva. Slidell tu bude o dvadsať minút. Mozgové bunky sa kolektívne stiahli. V prípade Skinnyho sa zhodli všetky do jednej.

Vypla som počítač a oprela som sa o stoličku.

Čo len poviem Gideonovi Banksovi?

Máte smolu, pán Banks. Zdá sa, že vaša najmladšia dcéra porodila dieťa, zabalila ho do deky a strčila ho namiesto triesok do kachlí.

Skvelé, Brennanová.

Plesk! Zrakové bunky mi poslali ďalší obraz. Banks vyťahuje fotku z popraskanej koženej peňaženky. Je na nej šesť hnedých tváričiek. Chlapci sú ostrihaní na ježka, dievčatá majú vrkoče. Všetci odhaľujú veľké biele zuby v širokých úsmevoch.

Objektív sa vzdaluje od fotografie, prechádza na Banksa. Starý muž celý žiari. Je skalopevne presvedčený, že všetky jeho deti pôjdu na vysokú.

Naozaj šli?

Netuším.

Vyzliekla som si laboratórny plášť a zavesila ho na háčik za dverami.

Ak Banksove deti študovali na Severokarolínskej univerzite v Charlotte v období, keď som učila na fakulte, potom o antropológiu neprejavovali bohvieaký záujem. Stretla som sa tam len s jedným zo synov, s tým prostredným, Reggieom. Chodil na moje prednášky o evolúcii človeka.

Pamäť mi pripomenula vyhúknutého chlapca s bejzbalovou čiapkou zarazenou hlboko do čela. Sedával v poslednom rade. Intelekt na výbornú, ale snaha učiť sa priemerná.

Kedy to bolo? Pred pätnástimi rokmi? Pred osemnástimi?

Vtedy som pracovala s množstvom študentov. Ešte som sa zaoberala starými mŕtvolami a viedla niekoľko seminárov – bioarcheológiu, osteológiu, ekológiu primátov.

Raz ráno zavítala do môjho laboratória jedna absolventka antropológie. Pracovala vtedy ako detektívka na oddelení vražd policajného zboru Charlotte-Mecklenburg a prišla mi kosti, ktoré sa našli v plytkom hrobe. Ako svoju bývalú profesorku ma požiadala, či by som mohla určiť pôvod ostatkov. Domnievala sa, že kosti patria nezvestnému dieťaťu, ale chcela mať istotu.

Vyhovela som jej. A jej domnienky som potvrdila.

To bolo moje prvé stretnutie s prácou koronera. Dnes vediem na fakulte už iba jeden seminár, súdnu antropológiu, a striedavo pracujem v Charlotte a Montreale ako forenzná antropológička.

Keď som ešte učila na plný úväzok, toto geografické rozmiestnenie mojich pôsobísk predstavovalo pre mňa veľký problém, ktorý si vyžadoval zložitú choreografiu presunov v rámci akademického kalendára. Dnes, s výnimkou spomínaného jediného seminára, sa podľa potreby premiestňujem z jedného miesta na druhé. Niekoľko týždňov som na severe, niekoľko týždňov na juhu, prípadne dlhšie, keď si to vyžaduje komplikovanosť prípadu či nevyhnutné svedectvo pred súdom.

Prečo práve Severná Karolína a Québec?

To je dlhý príbeh.

Tomu, čo robím, moji kolegovia z univerzity hovoria „aplikovaná veda“. Využívam svoje znalosti o kostiach, aby som vytiahla ešte nejaké informácie z mŕtvol, kostier alebo ich častí, ktoré sa už nedajú pitvať. Priraďujem mená k ostatkom tiel, ktoré skeletonizovali, rozložili sa, zmumiifikovali, zhoreli alebo ich niekto zohavil na nepoznanie a ktoré by inak skončili v anonymných hrobách. Pri niektorých sa mi podarí určiť aj spôsob a čas smrti.

Z Tamelinho bábätko zostala len hrst spálených úlomkov. Dojča skončilo v kachliach namiesto polena.

Pán Banks, je mi veľmi ľúto, ale musím vám oznámiť, že...

Zazvonil mi mobil.

„Nazdar, pani doktorka. Stojím pred vchodom.“ Skinny Slidell. Najmenej obľúbený zo všetkých dvadsiatich štyroch detektívov policajného oddelenia Charlotte-Mecklenburg, ktorí vyšetrujú ťažké zločiny a vraždy.

„Hneď som tam.“

K tomuto šokujúcemu objavu v kachliach došlo po niekoľkých týždňoch môjho pobytu v Charlotte, a to na základe tipu od istého informátora. Nájdené kosti skončili na mojom stole. Prípady klasifikovali ako vraždu a prideliť ho Slidellovi a jeho partnerovi. Tí dvaja obrátili miesto činu hore nohami, našli svedkov, spísali výpovede. Všetko ukazovalo na Tamelu Banksovú.

Prehodia som si kabelku a tašku s notebookom cez plece a vyšla na chodbu. Cestou som nazrela do pitevne. Larabee odtrhol na okamih zrak od rozpracovanej obete prestrelky a prstom v rukavici mi varovne pohrozil.

Iba som prehnane prevrátila očami.

Úrad súdneho lekára mecklenburského okresu zaberá polovicu nevýraznej tehlovej škatule, ktorú tu pôvodne postavili ako Searsovo záhradné centrum. V tej druhej sídli policajné oddelenie. Mierne zaoblené rohy predstavujú jedínú, aj to zúfalú snahu o architektonický pôvab, inak budovu obklopuje toľko asfaltu, že by sa ním dal pokryť celý Rhode Island.

Keď som vyšla z dvojítých sklených dverí, moje nosné dierky nasali pachový kokteil výfukových plynov, smogu a rozpáleného chodníka. Horúčava sálala z múrov aj z tehlových schodov, ktoré ju spájali s malým parkoviskom.

Rozpálené mesto. Leto v plnom prúde.

Na druhej strane College Street sedela na zemi černoška, opierala sa o platan, slonie nohy mala natiahnuté v tráve. Ovievala sa novinami a živo o čomsi debatovala s neviditeľným protivníkom.

Muž v tričku s logom Sršňov namáhavo tlačil nákupný vozík po chodníku smerom k budove okresného úradu. Keď prechádzal okolo ženy, zastavil sa, utrel si čelo ohnutým predlaktím a skontroloval svoj náklad naprataných igelitiek.

Všimol si, že sa naňho dívam, a zakýval mi. Zakývala som aj ja.

Slidellov Ford Taurus postával hneď pri schodoch, klimatizácia pustená na maximum, tónované sklá vytiahnuté na doraz. Zišla som k autu, otvorila zadné dvere, odsunula nejaké spisy, pár golfových topánok, v ktorých boli nastrkané audiokazety, dve papierové vrecká z Burger Kingu, použitú tubu krému na opaľovanie a do vytvoreného priestoru vkladila svoj počítač.

Erschine Slidell, nazývaný Skinny, sa nepochybne považoval za „tvrdého týpka zo starej školy“, aj keď len Boh vie, ktorá vzdelávacia inštitúcia by sa k nemu hlásila. V slnečných fejkových okuliaroch, okatej imitácii značky Ray Ban, s dychom páchnucim kamelkami a nadmieru vulgárnym slovníkom bol Slidell karikatúrou hollywoodskych policajtov, ktorú nevedomky sám stvoril. Všetci mi tvrdili, že je dobrý a vo svojej robote sa vyzná ako málokto. Veľmi sa mi tomu nechcelo veriť.

V okamihu môjho príchodu si tento Drsný Harry prezerol spodné rezáky v spätnom zrkadle. S rozšklabenými perami pripomínal vydeseného osla.

Len čo som otvorila zadné dvere, strhol sa, ruka mu bleskovo vystrelila k zrkadlu. Vliezla som na sedadlo vedľa neho, on si stále nastavoval zrkadlo so sústredenosťou astronauta upravujúceho Hubblov ďalekohľad.

„Pani doktorka.“ Slidell ďalej cival cez fejkové raybany do zrkadla.

„Detektív.“ Kývla som na pozdrav, položila si kabelku k nohám a zatvorila dvere.

Slidell konečne nastavil zrkadlo do správneho uhla, hodil jednotku, prešiel cez parkovisko a cez College Street to strihol na Phiifer Street.

Viezli sme sa bez slova. Aj keď bola teplota v aute o päťnásť stupňov nižšia než vonku, vzduch bol nasýtený ťažkými pachmi – zvyšky hamburgeru a hranolčiek, pot, opaľovací krém, bambusový poťah, na ktorom Slidell zaparkoval svoj široký zadok. A sám Skinny Slidell. Ten chlap páchol a vyzeral ako postava z plagátu kampane proti fajčeniu. Za päťnásť rokov, čo spolupracujem so súdnym lekárom mecklenburského okresu, som mala možnosť stretnúť sa so Slidellom už niekoľkokrát. Vždy som mala pri tom pocit, že spolu hráme Človeče, nehnevaj sa. Tento prípad sľuboval ďalšie kolo.

Banksovci bývali vo štvrti Cherry, juhovýchodne od cesty I-277, charlottskej verzie mestského okruhu. Na rozdiel od ostatných častí centra Cherry nezažívala v posledných rokoch renesanciu ako Dilworth či Elizabeth na severozápade. Kým tieto dve štvrte sa spojili a stali sa vyhľadávanou lokalitou pre mladých ľudí s dobrým platom, Cherry mala svoje zlaté časy dávno za sebou. Miestne obyvateľstvo sa však ďalej držalo svojich etnických koreňov – od samého začiatku to bola černošská štvrť a zostala ňou dodnes.

Za niekoľko minút Slidell prešiel okolo umyvárne áut Autobell, zabočil z Bulváru nezávislosti doľava do úzkej uličky, z ktorej po pár metroch zahol doprava do ďalšej ulice. Duby a magnólie staré tridsať, štyridsať či sto rokov vrhali tieň na skromné tehlové domy s drevenými trámami. Na šnúrach ochabnuto visela bielizeň. Rozprašovače vody rozhodené na trávnikoch monotónne bzučali a vrčali, alebo sa nečinne povalovali na koncoch záhradných hadíc. Na dvoroch a chodníkoch postávali bicykle a trojkolky.

Slidell zašiel k obrubníku uprostred bloku a prstom ukázal na malý bungalov s hnedou fasádou s bielym rámovaním. Zo strechy vystupovali podkrovné okná.

„Tá potkania diera, kde usmažili toho krpca, ma fakt došla. Myslel som, že chytím svrab, keď sme sa hrali v tom svinstve.“

„Svrab spôsobujú roztoče.“ Môj hlas bol chladnejší než vzduch v aute.

„Presne tak. Neverili by ste, aký tam bol bordel.“

„Mali ste si vziať rukavice.“

„Máte pravdu. A respirátor. Títo ľudia...“

„Akých ľudí máte na mysli, detektív?“

„No, daktorí z nich žijú ako prasce.“

„Gideon Banks je slušný a pracovitý muž. Sám vychoval šesť detí.“

„Žena mu zdrhla?“

„Melba Banksová zomrela pred desiatimi rokmi na rakovinu prsníka.“ Niečo som o svojom spolupracovníkovi predsa len vedela.

„Smola.“

Ozvala sa vysielacia, no praskot zdeformoval hlas natoľko, že som nerozumela jedinému slovu.

„Ale to nijako neospravedlňuje tie dievčatá, čo si ľahkovážne sťahujú nohavičky a nemyslia na následky. Niekoľko nabúchal? Žiadny problém. Chod' na potrat!“

Slidell vypol motor a obrátil oči ukryté za nepreniknuteľným štítom raybaniek na mňa.

„Alebo urob niečo horšie.“

„Možno na správanie Tamely Banksovej jestvuje nejaké vysvetlenie.“

V skutočnosti som tomu veľmi neverila, napokon, celé dopoludnie som sama tvrdila Timovi Larabeemu pravý opak. Ale Slidell mi tak liezol na nervy, že som sa na chvíľu obsadila do roly diablovho advokáta.

„To iste. A obchodná komora ju zjavne vyhlási za matku roka.“

„Vy ste sa už niekedy s Tamelou stretli?“ spýtala som sa ho. Mala som čo robiť, aby som si ovládala hlas.

„Nie. A vy?“

Nie, ale Slidellovu otázku som ignorovala.

„A poznáte niekoho z Banksovcov?“

„Nie, no vypočúval som ľudí, čo šnupali koks vo vedľajšej miestnosti, keď Tamela pálila svoje dieťa.“ Slidell si strčil kľúče od auta do vrečka. „*Excusez-moi*, že som nezaskočil k tej dáme a k jej príbuzným na čaj.“

„Nikdy ste nenarazili na Banksove deti, lebo všetky boli dobre a slušne vychované. Gideon Banks je puritánsky ako...“

„Ten degeš, čo trtká s Tamelou, určite nie je puritán.“

„Otec dieťaťa?“

„Pokiaľ si to miss Žeravá pička nerozdávala ešte s niekým iným, kým ocko kdesi v uliciach predával fet.“

Pokoj, Brennanová! Ten chlap je len odporný šváb.

„Kto je to?“

„Volá sa Darryl Tyree. Tamela s ním žila v tom útulnom hniezdočku na South Tryon.“

„Tyree predáva drogy?“

„Hej, a nie je to žiadny trochár.“ Slidell prudko otvoril dvere a vystúpil.

Radšej som si zahryzla do jazyka. Hodinka, a bude po všetkom.

Zrazu ma prepadli výčitky svedomia. Áno, bude po všetkom – pre mňa, ale čo chudák Gideon Banks?

Čo Tamela a jej mŕtve dieťa?

Na chodníku som sa pridala k Slidellovi.

„Kristaboha, v tejto horúčave by si priškvaril zadok aj polárny medveď.“

„Je august.“

„A ja by som sa mal váľať niekde na pláži.“

Presne tak, súhlasila som v duchu. Pod štyrmi tonami piesku.

Kráčala som za ním po úzkom chodníku, miestami zahádzanom čerstvo pokosenou trávou, až k malej betónovej verande. Palcom stlačil zhrdzavené tlačidlo pri hlavných dverách, vytiahol si z vrečka vreckovku a utrel si tvár.

Nič sa nedialo.

Slidell zaklopal na drevený rám sieťových dverí.

Nič.

Zaklopal ešte raz. Čelo sa mu lesklo, vlasy sa mu krútili do vlhkých pramienkov.

„Pán Banks, polícia.“

Slidell zabúchal otvorenou dlaňou na sieťové dvere. Zatriasli sa.

„Gideon Banks!“

Z klimatizačnej jednotky umiestnenej vľavo od dverí kvapkala voda. Kdesi v diaľke hučala sekačka na trávu. Z niektorého susedného domu sa ozýval hip-hop.

Slidell znova zabúchal. Zo sivého polyesterového podpazušia mu vykukol tmavý polmesiac.

„Je niekto doma?“

Kompresor klimatizácie zahučal. Kdesi zabrechal pes.

Slidell zalomcoval sieťou.

Vrrřřř!

Slidell zabúchal na drevené dvere.

Bum! Bum! Bum!

Uvoľnil sieť.

„Polícia! Je tam niekto?“ vyštekol znova.

Na druhej strane ulice sa pohla záclona, vzápätí sklózla na pôvodné miesto.

Alebo sa mi to len zdalo?

Kvapka potu mi stekala po chrbte a pridala sa k ostatným, ktoré mi zvlhčili podprsenku a opasok.

V tej chvíli mi zazvonil mobil.

Vytiahla som ho.

Nasledoval hovor, ktorý ma vtiahol do víru nečakaných udalostí – a tie viedli k tomu, že som nakoniec sama pripravila niekoho o život.

2

„Tempe Brennanová.“

„Ide sa na prasa!“ Moja dcéra niekoľko ráz zachrochtala.
„Grilovačka!“

„Teraz nemôžem hovoriť, Katy.“

Otočila som sa k Slidellovi bokom a pritisla som si telefón silnejšie k uchu, aby som ju v tom ruchu lepšie počula.

Slidel znova zabúchal na dvere, tentoraz s naliehavosťou gestapáka. „Pán Banks!“

„Zastavím sa po teba zajtra napoludnie,“ oznámila mi Katy.

„Ja o cigarách nemám ani šajn,“ povedala som jej tak potichu, ako sa len dalo. Katy chcela, aby som jej robila spoločnosť na pikniku, ktorý organizoval nejaký majiteľ obchodu s cigarami a fajkami. Netušila som, prečo ma tam chce.

„Ale máš rada grilované mäso.“

Bum! Bum! Bum!

Sieť na dverách sa otriasala v drevenom ráme.

„To mám, ale...“

„Aj bluegrass.“ Katy vedela byť neodbytná.

V tej chvíli sa vnútorné dvere otvorili a cez sieť sa na nás mračila akási žena. Hoci Slidell bol od nej zhruba o tri centimetre vyšší, hmotnostne ho značne prevyšovala.

„Je doma Gideon Banks?“ vyštekol.

„A kto ho zháňa?“

„Musím končiť, Katy,“ šepla som do telefónu.

„Boyd sa na ten výlet ohromne teší. Rád by s tebou niečo prebral.“ Boyd je pes môjho manžela, s ktorým už dlho nežijem. Rozhovory s Boydom a o Boydovi zvyčajne vedú k maléru.

Slidell pritisol k sieti policajný odznak.

„Vyzdvihnem ťa na obed, okej?“ Moja úžasná dcéra dokáže byť rovnako neúprosná ako Skinny Slidell.

„Tak dobre,“ sykla som a rýchlo ukončila hovor.

Žena za sieťou si prezerala odznak s rukami založenými v bok ako bacharka v base.

Strčila som mobil do vrečka.

Jej oči sa presunuli z odznaku na môjho spoločníka, potom na mňa.

„Otec spí.“

„Myslím, že by ste ho mali zobudiť,“ zastarela som sa medzi tých dvoch a dúfala, že sa Slidella zbavím.

„Ste tu kvôli Tamele?“

„Áno.“

„Som Tamelina sestra. Geneva. Ako to mesto vo Švajčiarsku.“ Tón jej hlasu prezrádzal, že to nehovorí prvý raz.

Slidell si zložil slnečné okuliare a pretiahol sa popri nej dnu. Nasledovala som ho do malej, zatemnenej miestnosti. Priamo oproti nám sa klenul oblúkovitý priechod do haly. Napravo som videla kuchyňu, za ňou zatvorené dvere, nalavo ďalších dvoje zatvorených dverí a na opačnom konci kúpeľňu.

Šesť detí. Ani som si nevedela predstaviť, ako tu asi prebiehali každodenné súboje o sprchu a o umývadlo.

Naša hostiteľka nechala sieť, aby sa samovoľne privrela, zatvorila vstupné dvere a otočila sa k nám. Mala pleť hnedú ako čokoláda, biela jej svietili ako píniové oriešky. Odhadovala som, že môže mať tak dvadsaťpäť rokov.

„Geneva je krásne meno,“ prehodila som. Na úvod mi nenapadlo nič lepšie. „Boli ste už niekedy vo Švajčiarsku?“

Geneva si ma dlho premeriavala bezvýrazným pohľadom. Vlasy mala stiahnuté dozadu, na čele a na spánkoch sa jej perlili kvapôčky potu. Jediná klimatizačná jednotka osadená v okne zrejme ochladzovala inú miestnosť.

„Dôjdem pre otca.“ Kývla hlavou smerom k zodratej pohovke, ktorá stála pri stene v pravej časti obývačky. Záclony, čo lemovali otvorené okno nad ňou, viseli v tej horúčave a vlhku ako dva snopy. „Chcete si sadnúť,“ povedala, ale vyznelo to skôr ako konštatovanie než ako otázka.

„Ďakujeme,“ odvetila som.

Kolísavou chôdzou zamierila do klenutej chodby, šortky sa jej riasili medzi stehnami. Z temena hlavy jej odstával malý, ostrý chvost.

Keď sme sa so Slidellom usadili každý na opačnom konci pohovky, začula som, ako sa kdesi otvorili dvere, vzápätí sa ozval slabučký zvuk rozhlasovej stanice vysielajúcej gospels. Po niekoľkých sekundách hudba stíchla.

Rozhliadla som sa.

Výzdoba z hypermarketu. Linoleum, polohovacie kreslo potiahnuté koženkou, laminovaný konferenčný stôl a príručný stolík v dubovej úprave, umelé palmy.

Napriek tomu bolo na prvý pohľad jasné, že o všetko v tomto dome sa starajú láskavé ruky.

Volánikové záclony za nami voňali pracím práškom a avivážou. Trhlina na opierke na mojej strane pohovky bola starostlivo zalátaná. Všade sa to lesklo čistotou.

Na policiach a stolíkoch stáli fotografie v rámkoch a po domácky vyrobené umelecké predmety. Hlinený vtáčik namaľovaný krikľavými farbami. Keramický tanier s odtlačkom drobnej rúčky, pod ktorým bolo do oblúka napísané meno *Reggie*. Škatuľka zlepená z paličiek od nanukov. Desiatky lacných trofejí. Ramenné chrániče a prilby navždy uložené do plastových škatúl so zlatou fóliou. Záber úspešného hodu na kôš. Záber tvrdého odpalu.

Pristavila som sa pohľadom pri fotografiách, ktoré som mala najbližšie. Vianoce, narodeninové oslavy, športové tímy. Každá spomienka v rámku z výpredaja.

Slidell vzal vankúšik a položil ho so zdvihnutým obočím medzi nás. *Boh je láska*, stálo na ňom vyšité modrou a zelenou niťou. Melbina ručná práca?

Smútok, ktorý ma zmáhal celé dopoludnie, ešte zosilnel, keď som pomyslela na šesť detí, ktoré stratili matku. A na Tamelino bábätko odsúdené na smrť.

Vankúš, fotky, spomienky na školu a na športové tímy. Nebyť portrétu čierneho Ježiša nad vstupom do miestnosti, pokojne by som mohla sedieť v dome svojho detstva v Beverly na juhu Chicaga. Beverly, to boli pre mňa košaté stromy, čo vrhali široké tieň, dobročinné akcie organizované spolkom rodičov, učiteľov a priateľov školy, ranné noviny pohodené na verande. Náš malý tehlový bungalov

bol mojím *Zeleným domom* Anny Shirleyovej, mojím rančom z *Bonanzy*, mojou vesmírnou loďou *Enterprise* až do siedmich rokov. Až do chvíle, keď žiaľ zo smrti malého synčeka nevyhnal matku späť do jej milovanej Karolíny, kam ju jej manžel nasledoval spolu s dcérami.

Mala som ten dom veľmi rada, cítila som sa v ňom milovaná a chránená. Tie isté pocity sa mi vybavili na tomto mieste.

Slidell vytiahol vreckovku a utrel si tvár.

„Dúfam, že si ten starec zabral izbu s klimoškou,“ precedil kútikom úst. „Popravde, so šiestimi deckami na krku má šťastie, že sa mu vôbec nejaká kutica ušla.“

Ignorovala som ho.

Horúčava ešte väčšmi zvýraznila pachy vznášajúce sa priestormi domu. Cibuľa, olej na vyprážanie, leštidlo na drevo, akýsi prípravok na umývanie linolea.

V duchu som si položila otázku, kto ho tak asi umýval. Tamela? Geneva? Sám Banks?

Prezerala som si čierneho Ježiša. Rovnaké rúcho, rovnaká trňová koruna, rovnako otvorené dlane. Od toho, čo visel nad posteľou mojej matky, sa líšil len farbou pleti a afroúčesom.

Slidell hlasno vzdychol, zakvačil si prst za golier a odtiahol si ho od krku.

Pozrela som na linoleum. Bol na ňom vzor sivých a bielych okruhliakov.

Mali rovnakú farbu ako popol a kosti vytiahnuté z kachlí.

Čo mu poviem?

V tej chvíli sa otvorili dvere. Gospelový zbor spieval *Kráčame ďalej v mene Pána*. Na podlahe zašuchotali mäkké podrážky.

Gideon Banks vyzeral menší, než som si ho pamätala. Samá kosť a koža. Z nejakého neznámeho dôvodu sa mi to zdalo čudné. Očakávala som presný opak. Vo vlastnom priestore by mal vyzerať väčší. Ako kráľ svojej ríše, dôstojná hlava rodiny. Sú moje spomienky naňho správne? Scvrkol sa vekom? Alebo mu takto pomohli zostarnúť starosti?

Pod klenbou sa Banks zastavil a zažmurkal viečkami za hrubými sklami okuliarov. Potom sa narovnal, došiel k polohovaciemu kreslu a usadil sa. Hrčovité prsty sa pevne zaborili do opierok.

Slidell sa naklonil dopredu a chystal sa prehovoriť, ale ja som ho predbehla.

„Ďakujeme, že ste nás prijali, pán Banks.“

Banks prikývol. Na nohách mal papuče od Hush Puppies, na sebe sivé pracovné nohavice a oranžovú košeľu. Ruky mu z krátkych rukávov vyčnievali ako prútiky.

„Máte veľmi pekný dom.“

„Ďakujem.“

„Žijete tu dlho?“

„V novembri to bude štyridsaťsedem rokov.“

„Všimla som si tie fotky.“ Ukázala som na zbierku fotografií. „Máte krásne deti.“

„Teraz tu už bývam len ja a Geneva. Geneva je moja druhá najstaršia. Pomáha mi s domom a tak. Tamela je najmladšia. Odišla od nás pred niekoľkými mesiacmi.“

Kútikom oka som zaregistrovala Genevu – pomaly sa blížila k nám.

„Asi už viete, prečo sme tu, pán Banks.“ Nevedela som, ako začať.

„Áno, viem. Hľadáte Tamelu.“

Slidell si pohrdlivo odkašľal.

„Je mi to veľmi ľúto, pán Banks, ale v kachliach v obývačke Tamelinho domu sme našli...“

„To nebol Tamelin domov,“ skočil mi do reči Banks.

„Ten dom si prenajal istý Darryl Tyree,“ povedal Slidell.

„Podľa výpovedí svedkov tam vaša dcéra s pánom Tyreem žila približne štyri mesiace.“

Banks nespúšťal oči – oči plné bolesti – z mojej tváre.

„To nebol Tamelin domov,“ zopakoval. Jeho hlas neznel zlostne ani agresívne, skôr ako keby mu záležalo na tom, aby bol každý detail rozhovoru uvedený na pravú mieru.

Košľa sa mi lepila na chrbát, lacné čalúnenie ma hrýzlo na predlaktí. Zhlboka som sa nadýchla a začala som odznova.

„V kachliach toho domu sme našli úlomky kostí novorodenca.“

Moje slová ho očividne zaskočili. Počula som, ako sa prudko nadýchol, a všimla som si, ako sa mu nepatrne zachvela brada.

„Tamela má ešte len sedemnásť. Je to slušné dievča.“

„Iste, pán Banks.“

„Ona predsa nebola tehotná.“

„Bola.“

„A to tvrdí kto?“

„Túto informáciu nám potvrdilo niekoľko zdrojov.“ Slidell.

Banks sa na okamih zamyslel. Potom povedal: „A prečo ste sa vôbec hrabali v tých kachliach?“

„Istý informátor nám tvrdil, že ktosi na tejto adrese spálil novorodenca. Také oznámenia sa vždy prešetrujú.“

Slidell už nedodal, že tento tip dal polícii Harrison Ponder, zvaný Sonny, pouličný drogový díler, ktorý si týmto spôsobom chcel prilepšiť pri svojom poslednom zatknutí.

„A kto je ten váš informátor?“

„To nie je dôležité,“ odvrkol Slidell podráždene. „Potrebujeme vedieť, kde je Tamela.“

Banks sa zdvihol a odšuchtal sa k najbližšej polici. Keď si opäť sadal do kresla, podal mi zarámovanú fotografiu.

Dívala som sa na dievča na fotke a cítila som na sebe Banksov uprený pohľad. Aj pohľad jeho dcéry Genevy, ktorá zostala stáť na prahu.

Tamela mala na sebe zlatý dres s krátkou sukničkou, na prsiach veľké čierne W. Sedela na zemi, jedna noha ohnutá, druhá natiahnutá dozadu, ruky v bok. Okolo seba mala do kruhu nariasené zlato-biele strapce, na tvári široký úsmev, oči jej žiarili od šťastia. V krátkych kučeravých vlasoch sa jej trblietali dve lesklé sponky.

„Vidím, že vaša dcéra bola roztlieskavačka,“ poznamenala som.

„Áno.“

„Moja dcéra to skúšala, keď mala sedem. Za žiacky futbalový tím Pop Warner. Ale nakoniec usúdila, že ju oveľa väčšmi baví za ten tím hrať, než ho povzbudzovať.“

„Všetky si nakoniec presadia svoje.“

„Máte pravdu, pán Banks.“

Banks mi podal ďalšiu fotografiu, tentoraz to bola snímka z polaroidu. „To je pán Darryl Tyree.“

Tamela na nej stála vedľa vysokého chudého muža so zlatou reťazou na krku a s čiernou šatkou na hlave. Jedna jeho pavúčia ruka bola omotaná okolo Tameliných pliec. Diev-

ča sa usmievalo, ale tie iskričky šťastia v jej očiach sa kamsi vytratili. Tvár mala stiahnutú, telo napnuté.

Vrátila som fotky Banksovi.

„Viete, kde je Tamela, pán Banks?“ spýtala som sa opatrne.

„Tamela je už veľké dievča. Povedala mi, aby som sa do toho nestaral.“

Ticho.

„Keby sme sa s ňou mohli porozprávať, možno by sa celá táto neprijemná záležitosť vysvetlila.“

Znova nastalo ticho, tentoraz o čosi dlhšie.

„Vy osobne poznáte pána Tyreeho?“ spýtal sa Slidell.

„Tamela mala najprv dokončiť školu, tak ako Reggie, Harley, Jonah a Sammy. Nikdy nemala problémy s drogami ani s chlapcami.“

Chvíľu sme nechali jeho slová visieť vo vzduchu. Keď Banks nepokračoval, Slidell ho trochu postrčil.

„A čo sa stalo potom?“

„Potom sa objavil Darryl Tyree.“ Banks to meno zo seba doslova vyplul. Bol to prvý náznak hnevu, ktorý som kedy u neho videla. „Od tých čias zabudla na knižky, furt len básnila o Tyreem a zaujímalo ju iba to, kedy sa za ňou zase zastaví.“

Banks pozrel na Slidella, potom na mňa.

„Myslí si, že nemám potuchy, čo je Darryl Tyree zač, lenže ja som toho počul o ňom dosť. Povedal som jej, že to nie je pre ňu dobrá partia a že si neželám, aby mi sem chodil.“

„A vtedy sa odsťahovala?“ spýtala som sa.

Banks prikývol.

„Kedy to bolo?“

„Niekedy na Veľkú noc. Asi pred štyrmi mesiacmi.“

Banksovi sa zaleskli oči

„Vedel som, že ju niečo trápi. Myslel som si, že je to Tyree. Prekristapána, netušil som, že čaká dieťa.“

„Vedeli ste, že žije s pánom Tyreem?“

„Nevyzvedal som. Boh mi odpusť. Ale došlo mi, že sa asi odsťahovala k nemu.“

„Neviete, prečo by vaša dcéra chcela ublížiť svojmu dieťaťu?“

„Nie, madam. Tamela je dobré dievča.“

„Mohol by pán Tyree vyvíjať nejaký tlak na vašu dcéru z dôvodu, že on sám to dieťa nechcel?“

„Tak to nebolo.“

Všetci sme sa otočili za Geneviným hlasom.

Stála tam v tej neforemej blúze a v príšerných šortkách a dívala sa na nás prázdnyimi očami.

„Čo tým myslíte?“

„Tamela mi hovorí všeličo, chápete?“

„Zdôveruje sa vám?“ nadhodila som.

„Hej, zdôveruje. Hovorí mi to, čo nemôže povedať ocovi.“

„Čo mi nemôže povedať?“ dožadoval sa Banks vysokým naliehavým tónom.

„Je toho veľa, oco. Nemohla sa s tebou baviť o Darrylovi. Kričal si na ňu a len si ju furt nútil, aby sa modlila.“

„Musel som predsa myslieť na jej dušu...“

„Rozprávala vám Tamela o svojom vzťahu s Darrylom Tyreem?“ skočil Banksovi do reči Slidell.

„Niekedy.“

„Povedala vám, že je tehotná?“

„Áno.“

„Kedy to bolo?“

Geneva mykla plecami. „V zime.“

Banksovi viditeľne poklesli plecia.

„Viete, kde je vaša sestra?“

Na túto Slidellovu otázku už nereagovala.

„Čo ste našli v kachliach u Darryla?“

„Spálené úlomky kostí,“ odpovedala som.

„A viete isto, že sú z mimina?“

„Áno.“

„Možno sa narodilo mŕtve.“

„Aj to je možné.“ Pochybovala som o tých slovách už v okamihu, keď mi liezli na jazyk, ale nezniesla som ten smútok v Geneviných očiach. „Preto musíme nájsť Tamelu a zistiť, čo sa naozaj stalo. Smrť toho dieťaťa sa možno dá vysvetliť aj inak. A ja skutočne dúfam, že to tak bude.“

„Možno sa decko narodilo predčasne.“

„Ja som odborníčka na kosti, Geneva. Viem rozoznať zmeny, ku ktorým dochádza na kostre vyvíjajúceho sa plodu.“

Spomenula som si na jednu zo svojich zásad: Keď sa vyjadruješ v takýchto situáciách, používaj čo najjednoduchší jazyk.

„Tamelino dieťa bolo donosené.“

„Čo to znamená?“

„Tehotenstvo trvalo plných tridsaťsedem týždňov, plus-mínus pár dní, čo je dostatočný čas, aby dieťa prežilo.“

„Mohli nastať nejaké problémy.“

„To je možné.“

„Ako viete, že je to Tamelino dieťa?“

Slidell už nevydržal, skočil medzi nás a na prstoch tučných ako párky začal vypočítavať: „Po prvé, niekoľko svedkov potvrdilo, že vaša sestra bola tehotná. Po druhé, kosti sa našli v kachliach v jej dome. Po tretie, ona aj Tyree zmizli.“

„Mohlo to byť dieťa niekoho iného.“

„A ja by som mohol byť Matka Terézia. Ibaže nie som.“

Geneva sa znova obrátila ku mne.

„A čo to... tá DNA?“

„Úlomkov bolo málo, navyše všetky boli obhorené, takže DNA sa z nich nedá zistiť.“

Geneva to nekomentovala.

„Viete, kam vaša sestra odišla, slečna Banksová?“ Slidellov hlas znel čoraz ostrejšie.

„Nie.“

„Je ešte niečo, čo by ste nám chceli povedať?“ spýtala som sa.

„Len jednu vec.“

Geneva pozrela na otca, potom na mňa a nakoniec na Slidella. Biela žena, biely policajt – ťažká voľba.

Rozhodla sa, že so ženou to bude istejšie, a tak vypálila bombu na mňa.